

Міжнародна науково-практична конференція «Eastern european conference of management and economics» (Есеме 2019) 24 травня 2019 року. Вища Школа Бізнесу в Любляні. Любляна, Словенія, 2019. Р.93-97.

8. Череп А. Формування концепції цифрової економіки і цифрового менеджменту в умовах нових технологічних проривів / А. Череп, R. Andriukaitiene, V. Voronkova, R. Oleksenko // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. - 2019.- Вип.-77.- С. 222-236.

УДК 316. 310.13

ВОЛОНТЕРСТВО ЯК ВИД СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА

Букресса І. В.

кандидат філософських наук, доцент кафедри соціології МДПУ імені Богдана Хмельницького

Ченцов О.М.

учитель ЗСО інформатики Мелітопольська ЗОШ І-ІІІ ступенів №4 ММР ЗО, учитель вищої категорії, «учитель-методист»

Українська модель держави є поки що не укоріненою, тому громадськість вирішує широкий спектр питань як політичного, так і соціального характеру. В суспільстві виникають ініціативи громадян, які об'єднуються у некомерційні групи та рухи. Тому починаючи з 90-х років соціальне партнерство як форма взаємовигідних відносин розглядається соціологією, менеджментом, маркетингом тощо.

Соціальне партнерство у широкому сенсі – це специфічний тип суспільних відносин між різними соціальними групами, а також відповідний механізм стосунків між державними органами, представниками працюючих і працедавцями. При цьому йдеться не про тотожність або злиття інтересів, а про досягнення їх оптимального балансу: створення умов, за яких власник забезпечуватиме собі стабільне отримання прибутку, а найнятий робітник – гідні умови існування, відповідні певній якості життя [1, с.34].

Отже, соціальне партнерство – це метод регулювання соціально-трудових відносин, вид корпоративізму, об'єктивний процес формування соціальної держави.

Політика соціального партнерства не обмежується сферою економічних або соціально-трудових відносин. Її реалізація пов'язана з участю в цьому процесі громадських об'єднань, які представляють інтереси різних соціальних груп, органів місцевої влади і місцевого самоврядування, укладанням і виконанням договорів, політичних рішень. Конструктивні відносини соціального партнерства передбачають максимальне врахування їхніх інтересів та відповідну реалізацію. В іншому випадку вони не будуть ефективно впливати на соціально-економічний розвиток і політичні відносини, встановленню злагоди у суспільстві.

Соціальне партнерство – це не лише перерозподіл ресурсів для вирішення соціальних проблем, а й спільна відповідальність за їх вирішення, що може втілюватися у громадянських діях, які передбачають ініціативу народу в межах громадянського суспільства.

Сьогодні в Україні зароджується демократичне суспільство, яке має базуватися на принципах свободи, творчості та гуманізму. Формальні державні структури не в змозі реагувати на всі запити суспільства, тому особливої ваги набуває громадський волонтерський рух. Організація роботи волонтерів у державних і громадських організаціях виходить на якісно новий рівень. Наразі в Україні функціонує ряд недержавних організацій, які сприяють активізації громадської діяльності шляхом розвитку волонтерського руху, спрямованого на якнайширше залучення населення до суспільно корисної роботи на добровільних засадах у благодійних, громадських, державних та бізнесових організаціях, для допомоги в розв'язанні численних соціальних проблем.

Наразі волонтерською допомогою користуються майже всі державні соціальні установи та неурядові організації. Символ волонтерів України – жовтий колір одягу означає тепло сонця, самовідданість і послідовність у бажанні зробити навколишній світ кращим.

Наприклад, мешканці міста Мелітополь демонструють певний рівень сприйняття себе як членів громади через участь у діяльності різних громадських об'єднань. Найбільш значимими для містян є національно-патріотичні об'єднання, в діяльності яких постійно беруть участь 11,3% опитаних, іноді – 30,0%; екологічні – постійно 13,8%, іноді – 28,8%, добродійні – постійно 11,3%, іноді – 38,8%; волонтерські – постійно 6,3%, іноді – 46,3% [2]. І хоча у більшості випадків ця участь не є постійною, але можна припустити, що містяни цікавляться діяльністю міських організацій добровільно і свідомо. Найменш мелітопольці допомагають переселенцям та беруть участь у діяльності релігійних та політичних організацій.

Порівняно з попередніми роками громадянська активність містян збільшилася за рахунок участі у волонтерських, добродійних та національно-патріотичних об'єднаннях, що пов'язується з осмисленням подій Революції Гідності та подальшою російською військовою агресією, які викликали сплеск громадської активності на загальнонаціональному рівні. Участь містян у діяльності різних громадських об'єднань, до того ж в більшості випадків не політичного спрямування, є показником готовності до соціальних змін, бажанням змінити власними силами своє життя в межах муніципальної громади. Саме через таку участь вибудовується соціальні зв'язки громадянського суспільства на мікрорівні.

Чим щільніші взаємодії між індивідами та соціальними групами в місті, тим більший обсяг соціального партнерства. Аналіз даних дає підстави зробити висновок, що міська спільнота володіє певним ресурсом громадянської участі, а отже в місті відчувається певний обсяг соціального капіталу.

Проте половина містян ніколи не брали участі у будь-якому виді громадської діяльності. Отже, міське співтовариство виявилось

амбівалентним: частина містян виявляє готовність до конструктивного самоусвідомлення і самовизначення, відчувають себе активними суб'єктами міської громади, які прагнуть у ній якісно жити та працювати. Інша ж частина демонструє пасивність, певну недовіру до громадської діяльності. У сукупності ці люди створюють негативну форму соціокультурного капіталу міста, що проявляється у соціальному міському відчуженні.

В сучасних умовах все глибше потрібне усвідомлення громадськістю, державними органами важливості оптимізації різноманітних аспектів волонтерського розвитку. Соціальні проблеми мають неухильно розв'язуватись, успіх намічених змін залежатиме від підтримки волонтерського руху як на рівні держави, так і громадянського суспільства. Це стає завданням першочергової ваги у здійсненні нової політики країни. Формування великого руху добровольців – є одним з важливих шляхів до продуктивної соціальної роботи в будь-якій державі.

Таким чином, соціальне партнерство виступає важливим механізмом взаємодії громадянського суспільства та влади. Система соціального партнерства в Україні є недосконалою і потребує проведення ряду заходів, серед яких: залучення до системи партнерських відносин соціальних груп, які в даний час в неї не включені; реформування чинної нормативно-правової бази з питань соціального партнерства й соціально-трудова відносин, з метою приведення їх у відповідність із нормами міжнародного права; проведення додаткових заходів з боку держави, щодо мотивації роботодавців до участі в соціальному діалозі; проведення заходів по підвищенню поінформованості широких мас суспільства про соціальне партнерство тощо.

Список літератури:

1. Шедяков В.Є. Розвиток системи відносин соціального партнерства як чинник забезпечення високого рівня трудової мотивації. Актуальні проблеми економіки, 2013. № 4 (142). С. 33-45
2. Результати соціологічного дослідження «Інтеркультурність як ресурс формування соціокультурного капіталу міста Мелітополя. Центр соціологічних досліджень МДПУ ім. Б. Хмельницького, 2016. 62 с.

ОРГАНИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ В СКЛАДІ ВЕЛИКОГО КНЯЗІВСТВА ЛИТОВСЬКОГО ТА КОРОЛІВСТВА ПОЛЬСЬКОГО У XIV – XVI СТ.

Бутирін Є.О.

*к.ю.н., доцент кафедри теорії та філософії права Одеського державного
університету внутрішніх справ м. Одеса*

У середині XIV ст. Південно-Західна Русь поступово переходить під владу Великого князівства Литовського та Королівства Польського. На відміну від В. Б. Антоновича та окремих польських і російських дослідників, прибічників теорії завоювання Литвою руських земель, Ф. І. Леонтович наполягав на думці, що вдаватися до завоювання не було ніякої потреби там, де гнітючі побутові умови старого часу повинні були змусити руські землі та їх князів укласти злуку, а потім й добровільно підкоритися владі сильних та енергійних литовських вождів [1, с.33]. Лише завдячуючи литовському об'єднанню, пише Ф. І. Леонтович, руські області отримали гарантії для спокійного розвитку свого внутрішнього життя [2, с.29].

Від кінця XIV ст., коли литовські та польські очільники уклали Кревську унію 1385 р., кожного століття давньоруські землі приєднувалися, чи то з волі монархів, чи то з волі частини еліти, до інших держав, до чужої політичної культури, релігії, до чужих традиції.

Централізація Великого князівства Литовського здійснювалась доволі обмеженою та слабкою великокнязівською владою, якій вдалося ліквідувати удільний лад, що існував на українських землях, лише в другій половині XVст., поступово замінивши князівства на воєводства. Воєводський устрій був тією адміністративною практикою, яку Велике князівство Литовське запозичило у Корони Польської, поступово запроваджуючи його на українських теренах.

Зі смертю у 1470 р. київського удільного князя Семена Олельковича Київська земля першою, у 1471 р., набула статусу воєводства. Барцлавщина та Волинь перейшли на воєводський устрій майже століття потому в 1566 р.

Щодо наступного адміністративно-територіального рівня на землях Барцлавщини, Волині та Київщини, то це був повітовий устрій, який зберігся й після запровадження воєводств. За своєю суттю, повіти, впритул до середини XVI ст., представляли собою старостинські округи де адміністративно-судова влада належала старостам. Й на цьому управлінському рівні також була поширеною практика сумісництва посад, як от київський воєвода обіймав ще посаду старости Київського повіту, а старостами Вінницького та Брацлавського повітів були волинські старости – лупцький чи то володимирський [3, с. 295-300].

Але однією воєводсько-повітовою будовою адміністративно-територіальний устрій українських земель не обмежився, на його ґрунті зберігались як старі великокнязівські та приватні волості, так і почали